

Naša tričlanska družinica se je v Savsko naselje preselila na Dan republike leta 1955. Takrat sem bila stara devet let in vsa nesrečna, ker so na Viču, kjer sem prej stanovala, ostali vsi moji prijatelji in prijateljice pa še domače živali za povrhu (prašiči, zajci, kokoši, in mačka Muni). Tega nikakor ni mogla odtehtati lastna soba. Tudi uveljaviti se je bilo treba, pa sem se morala naučiti tudi pretepati.

»Državne represije« v Savskem naselju se tudi sama spominjam. V bloku nad mano je vrsto let stanovala njihova dobra stalna stranka. Moram pa pohvaliti tudi takratno pošto, oziroma poštarja Kralja (brez krone). Nekoč mi je pisala neka starejša sorodnica, pa je na kuverti napisala kot naslov samo Nov Gradisov blok, Ljubljana; in pismo me je našlo.

Pri naštevanju naših igrišč, ste pozabili na filmsko mesto, kjer smo se fotografirali, sorodnikom na deželi pa pošiljali fotografije z Divjega zahoda. Dekleta smo hodila tudi za Savo po zvončke in mačice.

V naselju so snemali tudi več filmov. Naši moški so najbolj vzdihovali, ko je po ulici paradirala filmska igralka Špela Rozin.

Tudi jaz sem rada hodila po kanalih. Ker so te kanale gradili kaznjenci, so nam starši približevanje kanalom strogo prepovedali. Jasno, da nas je to samo še bolj podžgalo. Ko pa so starši izvedeli, da gre za politične zapornike – duhovnike, so ta »šport« tolerirali. Pazniki so nas pustili pri miru, verjetno pa so se morali, kot pravi moj sosed, bolj »negovano« obnašati.

Našim ostrim očem ni nič ušlo, tudi kaj malicajo, še vse koleščke klobas smo imeli natančno preštete. Ne vem sicer kdaj, ampak rahlo sumim, da je bila klobasa na jedilniku ob petkih.

Za hojo po robovih terasastih streh sem bila prestrašopetna, pač pa so bili bloki v gradnji neusahljiv vir materiala za ogrlice. Še posebej smo se razveselili, če je kak delavec pozabil pospraviti kakšen večji kos žice.

Lep pozdrav!

Božena